

כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר

מסורת הש"ס

(א) [לקמן יט. וש"נ]
(ב) [שייך להכא דדרי תוס']
לדעיל ב: ד"ה הריני וכו'
ועי' אורח מישור], (ג) מגילה
יח. ע"ש [ר"ה כו:], (ד) שבת
פ: ע"ש, (ה) בס"א ל"ג,
(ו) ג"א בזה, (ז) [לקמן ה.],
(ח) ג"א ולהעבירו כשיגיע,
(ט) שני דבורים אלו שייכים
לע"ה,

נוסחת הריב"ז

א) (דלמדי ופער כ' העפס
במדבר ו) ליתא ככ"י:
ב) ודלמא: ג) טון שמופס
בשערו ואמר אהא נהא אחמי
אמאי אהי כ' [ד' ככ"י כ' הו
לכך וכן להלן: ה) להו
משמע הרני כ'ו:
ו) בגידולין: ז) שמשיל:
ח) גזו: ט) ונאה לה שילוח
שער כמפנה כ' י' גדול
פרע: י) הכי הו: יא) בשית:
מ) ולהציל לכשיגיע: נ) פרע
דמיר: ס) נמי כדצוא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אין דאפילו לר' אלעזר הקפדן נ"ב עיין פ"ק דנדרים דף י' ועי' בתוס' דסוטה דף טו הקשו קושא וזו ע"י גמ' לא תקמן דף י"ז: (ב) שם סלמול שערטא הוא כדאמרי: (ג) שם ואימא מין עיני: (ד) שם משקין ליה מיא רובי לפירא: (ה) רש"י ד"ה אכל מזי וכו' ואמרינן ליה זיל ותיזיה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] גמ' הריני כזה. נהי נמי
 דחפוס בשערו הריני כזה.
 נמחק חזית כזה ונ"ב
 צוה וכל'ל גם בלשון
 רש"י וכן הוא בש"ס דפוס
 ווינציאלי. וכן הגיהו בש"ס
 דפוס ווינא ע"פ ספר
 אורח מישור לסלק קושית
 חוס' מרש"י:

הגהות התוספות

1. ז"ל דשילוח פרע. 2. ז"ל
הוי גידול שלשים דאפילו
תרי יומי משמע. ועי' צ"ר.
3. ז"ל הוי כאילו. 4. ז"ל
ולא הכי. 5. ז"ל בקרא. ותיבת
קאמר נמחק. 6. ז"ל קביל.

לעזי רע"י

טינפל"א. צדע, רקא.

פי' הרא"ש

אין ואפילו לר' אלעזר הקפר וכו' התם הוא דלמא אתי למעבר אנדיותיה שלא יוכל לסבול משך זמן דמיות וגם תוהה על נדיות ורובנותיו קרובים להיות חולין בעזרה. אבל נזיר טהור אי לא דלא אמיד אנפשיה לסבול לא הוי נדר: הריני כזה נהי נמי דתמיס בשעור לא אמר כלום כלומר אפי' אמר

אין דאפילו לרבי אלעזר הקפר דאמר גזיר חוטא. ולא מיקרי גזא
 אדכתיב וכפר עליו מאשר חטא על הנפש (במדבר י) הכי מילי גזי
 גזיר טמא. שגטמא דלידדי דעבי מיסמך ימים הראשונים ומיהדר
 ומימני וימנא אחרייתא אריכא ליה מילמא: דאדלמא אחי למיעבר
 על גזירותא. כדאמר בפרק קמא
 דגדרים (דף ט:) כשהן בטמאין ורצין
 עליהם ימי טומאה מתמחרטין
 ונמלאו מציאין חולין לעזרה: אבל
 גזיר טמור לאו חוטא קרינא ביה.

(ה) אין דאפילו (ו) לרב
 גזיר חוטא הני מילי
 דבעי מיסמך דאמ' רחמ'
 דב' מילי גזיר

ואמר^י (א) זיל ותיהוי נזיר והנחה:
נבי נמי. דמוקמת ליה כגון משפוס
בשערו אמאי הוי נזיר והא לא אמר
הריני (א) כה דלא (א) כה אמר הכיה
משמע עלא הריני (א) כה שער לגדלו:
אמר שמואל כגון שהיה נזיר ועבר
נפיו. דמשמע הריני בנזירות כה:
הריני מסלסל הריני מכללל או שאמר
הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר.
הריני מסלסל משמע דלעציד מדי
דליהו מהפך בשערו וצגידול דהיינו
בנזירות: ואימא סורה. דכי אמר
הריני מסלסל שמקבל עליו ללמוד
טורה וקמאר שיהא מהפך בה
דכתיב סלסלה ותורומך: דרסן.
המוציא סיד בשבת מרשות היחיד
לרשות הרבים שחייב משום לא
תוציאו: דרי למוד קילגול ואמר רב
בה לידעא. טיפלא צ"ל בע"ז. ושמקפל
השער שצדקתה כמין מגרר כדי
לשעמד על סוגין כיפה שצדקתה
שלא יפול השער שחלון למטה:
ואימא למיון עניי. קביל עליוה:
הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר.
דמשמע הרי עלי לגדל פרע: ממאי
דהין שילוח רצויא הוא. דקאמרת
לגדל פרע משמע: דכתיב שגדליך
פרס רמונים. גידולך שגדלין
יהי כפרדס רמונים שזמא ומתגדל:
ואימא שילוחו מדי דעבורי. הוא
דמשמע שיגח שערו (א) כמפנה מים
ומעצין ממקום למקום דכתיב
ושלח מים וגו' והאי נמי דאמר הרי

עלי לשלח פרע משמע דאמרי דאמרי
עלי להעביר פרע: **חנא פרע פרע** יליף **רמיב** **הכא**. בזמיר גדל
פרע וכמיב גבי כהן הדיוט ופרע לא ישלחו מה פרע דכמיב גבי
הון הדיוט לישנא דריבוי הוא כדאמרין בפרק כ"ג (פסאדרין כב):
פרע ליהוי עד שלשים ומירבא לא לירבי טפי משלשים דגמירין
ליה ממזרי דכמיב ביה (במדבר ו) יהיה ויהיה בגימטריא הכי הוי'
אף ופרע האמור הכי מיר גידול שיער וכו' והכי משמע שגיחתו
לגדל עד שיבא לכלל פרע שהן שלשים. ואפילו וצבעי למימר דלעולם
שילוח מידי דעבר הוא אכמי לא קשיא ולא מידי דהכי משמע
הרי עלי לשלח שיער ^(א) ^(ב) (ולהביאו שגיג) לכלל ל' שיהא פרע ^(ג) דצין
פרע דמזיר וצין פרע דכהן הדיוט אינה פחותה משלשים:
ואיבעית אימא האי וסולא מים וריבוי הוא. דכי משקין ליה
מיא לארעא קא מרבי להו לכרי: איפרין הסמוכין לשיער.
והיכן הן איפרין הסמוכין לשיער דכמיב דביניאל עד די שעריה
כנשרין רבא וטפריהו ככפרין דלפריין ושיער צדח קרא כמיב:
דר"מ סבר מיתפסם איניש צמידי דסמך ליה. ולהכי אמר
כפרין דבעי לקבולי עליה גידול שיער דסמך ליה לצפורים
וכגון שהיה מזיר עובר לפניו או תפוס בשערו כדאמרין לעיל:
ורבנן

(ט) צפּוּרִי נוֹיֵר טמא קיבֿל עָלֶיהָ. פִּירוּשׁ מִנּוֹת נִזְרוֹת דִּשְׁיִכָּל בִּנְיָמִן וְדָאִי קָאֵמֵר אֵלָא חֲשֵׁשׁא וּדְלָמָא צִפּוּרִי נִדְבָה דְקִבֿלֵּי דִיבּוּרִיָּה דְלָאוּ נִזְרוֹת קִיבֿל עֲלֶיהָ אֵלָא נִדְר אַחֵר שְׁפִיר טְפִי דְלֹא יָנִית

ההיא דאחא נאה לא מהני מירי דמשמע שיהיה כמו שער וזין או כלום. ומוקי לה שמואל
עיי' עובר לפני. אבל אי אמר הרניי ולא אמר כזה לא מהני עין הידני עיר גמאה. אמר לתלמוד
עיר עובר לפניך הווי שמיא וזאקא בחרדיה חיה כזה. משום דלא תימא הרניי כזה
מאי דהאי סלסול בשער הוא כלומר לסלסל ולגדל שער בנידור. ואימא תורה שנדר לעסוק בתורה
וזהו אבל עין עובר לפניו לא מהני כן שהספק הוא בלשון: סך כדי לסות כלכום שיהיה תוצאת
ה"ה"ר"י כדי לטוב לכולם. לשמוע לה שער צדתיי לטפולי והתשרי: שפיר דרש רמב"ם נידור
אמר מירי דעברוי שנדר לגלח ולהצביע שערו ושלשלו מעליו: אש פער ערץ יפלי. כלומר תנא
מפרע לא ישלחו רחמיכי בני כהנים מה הם צדתי שפך אף האם גידול שער כי חייב יליפי.
היה צדתי שפך אף האם גידול שער כי חייב יליפי. ומה שפך אף האם גידול שער כי חייב יליפי.
משיא י

פרק ראשון נזיר ג.

ממא דהדין מיכאל שיערא הוא. לשון זה נופל אהפוך שיער
 דינא מזירות קציל עליה ואינא תורה להפך בתורה:
הבא נמי תפוס בשעריה. דמשמע שפיר הריני מהפך בתורה
 התלויה בשיעור: **שיעור** רבוי הוא. לשון גדול
 כמו שלחן פרנס רמונים ואינא
 מידי דעבדי הוא שקיבל עליו גלגל
 ולהעביר השיעור לכשיגדל:
אלעזר הקפר דאמר
 ויהי זיכר ממא דאזינו

תנא פרע פרע ייִדיש. א
 אַתנא דמתני' קאי אַלמא
 אַתנא דסנהדרין (דף כג:) דקאמר
 כהן הדיוט נרין גלגל אחת לשלשים
 יום וילין פרע לא ישלחו ממזיר
 דכתיב גדל פרע מה ללגן שלשים
 יום כמנין יהיה חף בכהן הדיוט
 שלשים יום וקאמר לא ישלחו והכא
 הכי פירושא תנא פרע פרע יליף
 בעלמא אַלמא דשילוח' הוי לשון
 גידול ואס תאמר ולייתי מקרא
 דכתיב בכהן הדיוט ופרע לא ישלחו
 ואכתי ג"ש למא לי וגרסה לי דמקרא
 דכהן הדיוט לא משמע דלא ישלחו
 הוי גידול אפלו² דמרי יומי וזין
 דלא אמר בפירוש הריני מזיר תנין
 יומי אלא שילוח פרע אין כאן
 קבלת מזירות אכל כי גמרינן כהן
 הדיוט ממזיר דשילוח הוי מלשון
 שלשים בנ"ש וקאמר הרי [עלין] לשלח
 כאילו³ אמר הרי עלי לשלח פרע
 שלשים יום ומשממע ספיר דמזירות
 קביל עליה להכי יומיי ג"ש דווקא
 כי אמר הרי עלי לשלח פרע אכל
 אמר הרי עלי פרע בלא שילוח לא
 משמע מידי דפרע הויא לשון גילוי
 כמו ופרע ראש האשה (במדבר ה:)
משקין ליה מיא אפרורי ורבי.
 פירוש גדל הפרי וקשה
 דאשכחן הרבה שילוח שאינו לשון
 גידול אלא לשון בעצרה כמו שלח
 תשלח (דברים כג) וישלח עקב דלא תאכילם
 (בראשית כג) ויש לומר דלא תותצ' ⁴
 מהגן קראי הוה משני ליה כדלעיל
 תנא פרע פרע יליף ולא בא לפרש
 ורובנן

אלה למקרה דלחוצין מיניה וסולא
מיס ודוחק דמשמע דהניח הג"ש מכל וכל ועמא אינו צריך לה
בכלל לכן נ"ל דמתחילה לא היה חושש רק שימצא לו פסוק אחד
דמשמע לשון רביה וקמיימי ליה מקרא דשליחך ודחי ליה הש"ס
דלמא ההוא גופיה לשון העברה כמו וסולא מיס וליכא אפילו חד
קרא דלשטמע לשון רבויא ואחא מניי איבעית אימא האי שולא
מיס לשון רבוי הוא ואיכא למילף מיניה וא מקרא דשליחך פירס
ואע"ג דקראי טורא לשון העברה שפיר ילפינן מחד קרא דהוי
לשון רבויא דמספדא דעמו אמיריט הוא:

צפורים הסמוכין לשייך קיבץ עליה. האמורין בפסוק אלז שער כלומר אע"פ דאמר לפורים סממא דהא מתני' סממא לקקמאר אפילו הכי ציבירא ליה לריש לקיש דדעמיה דלוינש אלפורים ההסמכים לשער והכי' משתמע ליה האומר הרי עלי לפורים הרי מיר דכין לפורים סמוכין לשער קאמר' סממא ה"ק הרי עלי מזהו דשיכא ביה לפורים בתלביה במוצא' שער דהיינו מיר שסאס נטמא זריך לפורים וה"פ מזהו התלביה בלפורים אכן אין לפרש משום סמיכות גרידא כדמפרש הש"ס דאס כן הרי עלי בשנין היל'ל דהוי מיר דטפי סמיכי לשער: **עך** די שיעריה בבבבבשרין רבה ומפרוהי בצפריין. פסוק הוא דניחא גזי נבוכדנצר: **מכדי** חיישינן קאמר ווא צפורי מזהו מיר עומא אס יטמא: **מכדי** חיישינן קאמר ווא צפורי עליה דהבוי עולה הקוף נגברא ווא' בלניוויח. דכל כמה דלאכא לפרוש ליה לאניש לתבולי מזהו לפורים תנורות דחמיר עולה וטריחא ליה: **עליה** לאניש לתבולי מזהו לפורים תנורות דחמיר עולה וטריחא ליה:

הרי
פני חצות: אמר ר"ל צפורים סמוכים לשער קבל עליו. וא"ת אמאי נקט צפרים לימא נשרי
צפורים? וע"ל לנקוט כמה חיבות ההתחבם במקרא אל שער. ור"ל דר"ל א"ל לימא נשרי
צפורי דאמר קבל עליו ומוקי לה גז' הו' שרדיו וקבל לפניו א"ל דסבר ר"ל א"ל לימא נשרי
סמוכים לשער קבל אל הו' ידים מוכיחות לגוויר וכן מוכח בתר הכי דקא' בעי מאי בינייהו
נשאין ידיו עובר לפניו אפילו ר"ל שיהא נידר עובר לפניו וגם (ל) קראמר ר"ל שיהא
משמש משום דאמר בהאי צפורים סמוכים לשער עליו אבל אמר צפורים וגם (ל) קראמר ר"ל שיהא
הוהכחא מהכא דא"ת ליה לר"ל טעמא דר"י משום דאיתא דר"ל בעי נידר עובר לפניו בהדיא ט'
דסמוכים לחודיה אל סגי ליה (ד) חיישינן שמא צפורי נדיר קבל עליו חוץ קאמר ר"ל על ידיו
חיישינן נידורא דנידיר שנשמת מביא אמש ושתי צפרים:

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי פ"י מהל'
מירות הלכה יד:
יג ב מיי שס פ"ג הלכה
ד:
יד ג ד מיי שס פ"א הל'
ו:

תורה אור השלם

- [illegible]

מוסף רש"י

והימים הראשון יפלו.
לא יעלו לו מן המעין (מחבר)
(ר"ב). סלילה. לון חפס
ויספון (מגילה י"ח). חפס
וספן כמטעמים על מורה
(ר"ה ב'). בת צידעא.
צידעא, טיפול"א וספן
אותה להספיר השער, נס
צידעא לנטות הימנה
להסיר שער דק ואולי אנדיפי
(שבת ט'). שלחין פדרס
רמונים, דמשע שער
גדולך נהא כפרדס רמונים
(רמ"ה במסו.).

פי' הרא"ש (המ')

הוא כתיב לא ישלחו פה
דקאמורת השתא דתיבוי
פרע לא ישלחו פה דרבי
שלחו הוא דלא לשלחו
למורא לא יגדלו ויהי
משעור פרע אמר רב
האי ביתא איבא האי
ושלח נמי רבי הוה.
למורא ויהי דפרעת לא
מחא קרא דלשון העברה
הוא פרכא אי
המצניח לפרושי לא לשון
יגדלו. אבל לא שנויא
אחרינא [ואן] למימר דלא
זריכבא לשינויא קמא
דכמה שלוח תיבי בקרא
דלא הוה לשון קדור: כד
משקי מיהא גילוי
וה"פ דקרא ושלוח למורא
למורא פירוט ז"ל מיה שני
מטרי"ה דמסכת שער פ"ב
עממא דלא חשיב
למורא למורא צפורים
אי לא קאמא איבא בנייהו
פילו אי נורו גילוי פניו.
ויזיל לא פניו. ויזיל דאע
דסמוכין ^ס אבל כשנ
ישכול לבוא לירי צפרים